

Volbou barvy na daný den dává Monstrmatka najevo, jak právě vidí svět. Když má dobré období, vybírá si pastelové odstíny: růžové, světle modré, prvosienkově žluté, šeríkové. Ve špatných časech volí tmavší základní barvy: sytě červenou, tmavě modrou nebo černou. Dnes leží přes pelest přehozené červené krajkové negligé, což Joeovi spolehlivě prozrazuje, jakou má jeho nositelka náladu. Červená znamená nebezpečí. A také mu to prozrazuje, že v nohách postele visí i Gabriellina kůže. Upíná tedy pozornost do prostoru mezi negligé a jejím obličejem. Někam mezi zeď a postel. Do neutrální zóny.

„Co se děje, Gabriello? Co ti leží na srdci?“

„Musela jsem si ji svléct. Není tu bezpečno.“

Joe potlačuje nutkání obrátit oči v sloup. Monstrmatka je hodná a milá. Ano, je i šílená, ale většinou je šílená legračně, nikoliv agresivně. Joe si dává s odpovědí načas – opět její blud nepopírá ani nepotvrzuje. „Gabriello. Vzala sis večer léky? Vzala sis je, vid? Víš, že se zeptám na ošetřovně, jestli tě viděli, jak si je bereš. A pokud tě *neviděli*... Nemusím ti prohledávat pokoj, že ne?“

„Vzala jsem si je, Joe. Vzala. Jenom nemůžu spát.“

„A kdy máš další injekci? Nedíval jsem se, ale myslím, že až za dlouho.“

„Za deset dní. Já nejsem blázen, Joe. Nejsem.“

„Samozřejmě že nejsi.“

„Jenže se to vrátilo, Joe. Je to na chodbě. Celou noc to tu pobíhá.“

Joe zavírá oči a pomalu oddechuje. Co čekal, když se sem vypravil? Opravdu si myslel, že právě tady na svůj zlý

sen zapomene? Myslel si, že se tu lidé budou smát, veselit se a vyprávět si vtipy, takže tu snadno přijde na jiné myšlenky?

„Podívej se, Gabriello. O tomhle už jsme se bavili. Vzpomínáš na všechny naše rozhovory na oddělení akutní péče?“

„Ano. Zamkla jsem ty rozhovory do škatulky u sebe v hlavě přesně tak, jak mi doktoři řekli.“

„A dohodli jsme se, že už o tom nebudeš mluvit. Vzpomínáš?“

„Jenže ono se to vrátilo, Joe. Vrátilo se to. A dostalo to Zeldu.“

„Vzpomínáš si, cos řekla tehdy na terapii pro silně závislé pacienty? Pamatuju si, jak jsi tam prohlásila: ‚Neexistuje to. Je to vymyšlená věc – jako ve filmech.‘ Vzpomínáš si?“

Monstrmatka přitakává, avšak lesk strachu z jejich očí nemizí.

„To je dobře, Gabriello. A nebavíš se o té věci s ostatními, že ne?“

„Ne.“

„Výborně – to je výborné. Chováš se zcela správně. Necháváš si to pro sebe – a já vím, že ty to dokážeš. Vím, že si to dokážeš nechat pro sebe. Ráno máme jednání o plánované péči. Zmíním se o tom lékaři a uvidíme, co na to řekne. A taky tě zařadím na pozorování čtvrtého stupně – jenom pro dnešek, dobře? Osobně se na tebe budu chodit dívat. Ale Gabriello...?“

„Co?“

„Musíš dostat tu..., tu věc z hlavy, moje drahá. Opravdu musíš.“